

Ο ΠΑΝΑΓΗΣ

Ήστην Πόλι ένας Παναγής, βαρβάτο παλληκάρι,
 όπου 'μπορεί μονάχος του νά πνίξη καί λειοντάρι,
 έβγήκε εις τὸ πάλαιμα εμπρός εις τὸν Σουλτάνο
 μ' έναν 'Αρμένη νταγλαρά ζωὸς ἐκεῖ ἀπάνω
 Ὡς τρεῖς φορὰς ὁ ἀλυσχος 'Αρμένης ἐνικήθη,
 καί ὁ ἀσίκης Παναγῆς κατεχειροκροτήθη.
 Κρυφὰ κρυφὰ τὸν ἔδλεπαν Χανούμους κυράδες,
 καί «'Αφεριμ» τοῦ φώναζαν Βεζύρης καί πασσάδες,
 κί' ἐκεῖνος ἔλυγιζετο ἀπ' τὸ πολὺ καμάρι,
 κί' ἡ γῆ ἐτράνταζε δαρεῖα 'στ' ἀνδρεῖο του ποδάρι.
 Μὰ ἦλθε κί' ὁ καπάνταης ὁ πρῶτος τοῦ Χαμίτη,
 γιὰ νὰ δῶγγ μετὸν Παναγῆ καί νὰ τοῦ 'μπῇ 'στὴ μύτη·
 ἀλλὰ κί' αὐτὸς τὴν ἔπαθε καθὼς καί τὸν 'Αρμένη,
 κί' οἱ δυὸ εμπρός στὸν Παναγῆ ἐφάνησαν σπασμένοι.
 Ἐξέχασα νὰ σὰς εἰπῶ, κί' αὐτὸς ὁ ἀνδρειωμένος
 πὼς εἶναι ἀπὸ τῶν Ῥωμηῶν τὸ φημισμένο γένος·
 ἀλλὰ καί δίχως νὰ τὸ 'πῶ, καθένας σας τὸ νοιόθει...
 μονάχα εις τοὺς Ἑλληνας παλληκαριὰ ἐδόθη.
 Οἱ ἄλλοι δὲν εὐτύχησαν νὰ ἔχουν τέτοια χάρι,
 καί εἶναι Ἑλληνας σωστὸς τὸ κάθε παλληκάρι.
 Κί' ἄς μάθῃ ὁ τρισένδοξος Σουλτάνος ἀπὸ 'μένα,
 πὼς 'στὴν Ἑλλάδα Παναγῆ δὲν θαῦρη μόνο ἓνα.
 Ἐδῶ ξεφτέρια εἶμαστε καί Παναγῆδες ὅλοι,
 καί θάκανε πολὺ καλὰ νὰ ἔδινε τὴν Πόλι.

Ο ΠΡΕΣΒΥΣ ΜΑΣ

Ὁ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ποὺ εἶναι 'στὸ Παρίσι,
 ἔδέχθη τέλος πάντων νὰ πάῃ νὰ τιμήσῃ
 ἀντὶ τοῦ βασιλεῖα μας τοῦ Τσάρου μας τῇ στέψῃ...
 Λοιπὸν ἄς εὐχηθοῦμε καλὰ νὰ ξεμπερδέψῃ,
 καί ἂν καμμία μπόμπα τοὺς ἄλλους ξετινάξῃ,
 τὸν πρέσβυ μας ὁλόρθο ἐδῶ νὰ τὸν πετάξῃ.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ

Ἕνας ζευζέκης Βέλγος γιὰ νόστιμο παιχίδι
 μὰς ἔφερε ἀπ' ἔξω ἓνα μεγάλο φεῖδι.
 Τὸ μάκρος του πηγαίνει δεκαοκτὼ ποδάρια,
 καί, ὅπως λέν καμπόσοι, ζυγίζει δυὸ καντάρια.
 Τόχει σὲ μιά καρότσα, τὸ τρέφει, τὸ ποτίζει,
 κί' ἐκεῖνο ἀπὸ μέσα σιγὰ σιγὰ σφυρίζει.
 Ὁ τὸν κόρφο του τὸ βάζει καί τὸ φιλεῖ 'στὸ στόμα,
 καί σέρνεται μαζί του μετὴν κοιλιὰ 'στὸ χῶμα,
 καί αὐριο, ποὺ εἶναι τῆς Πασχαλίδας ἡ σχόλη,
 θὲ νὰ τὸ θγάλῃ ἔξω, γιὰ νὰ τὸ 'δοῦμε ὅλοι.
 Ἄλλ' ὅμως θὰ μὰς κίμῃ πολὺ μεγάλη χάρι
 ὁ κύριος σκαρτάδος τὸ φεῖδι του νὰ πάρῃ,

καί ὀρήγορα νὰ πάῃ μ' αὐτὸ κατὰ διαδόλου,
 καί χωρατὰ με φεῖδια δὲν μὰς ἀρέσουν διόλου.
 Κί' ὁ Κοσσονάκος πρέπει τὸ φεῖδι νὰ τσακώσῃ,
 καί μέσα 'στὸ Δελτίο νὰ μὰς τὸ χαντακώσῃ.
 Ἀμέσως σύλλαβέ το, πρὶν ἔξαφνα λυσσαῖξῃ,
 καί ποῖος ἀπὸ τὸ φεῖδι τὸν κόσμον θὰ φυλάξῃ;

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΜΑΣ

Ὁ Ἐπιτάφιός μας ἐβγήκε 'στὸ σεργιάκι
 γιὰ πείσμα τῶν παπάδων καί τοῦ Μητροπολίτη·
 ἢ γειτοναῖς κί' οἱ δρόμοι μυρίσαν με λιθάνι,
 καί μόνο ἡ κουζίνας ἐκάθισαν 'στὸ σπῆτι.

Ἀκοὺς ἐκεῖ νὰ θέλουν οἱ φαρδομανικάδες
 ὁ Ἐπιτάφιός μας νὰ μὴν ἐδῇ 'στοὺς δρόμους;
 γιατί;... γιατί καμπόσοι τῆς μόδας μασκαράδες
 ποδοπατοῦν ἀκόμα κί' αὐτοὺς τοὺς θεῖους νόμους.

Κί' ἂν τσιμπηθῇ 'στὸ δρόμο καμμία κουδερνάντα,
 κί' ἂν περπατῇ μετὰ πάσο κανένα λαδικό,
 λοιπὸν γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ λείψῃ μὴ γιὰ πάντα
 αὐτὸ τὸ πανηγύρι τὸ Χριστιανικό;

Καί πρέπει γιὰ καμπόσαις ξετσιπωταῖς φακλάνες
 ὁ κόσμος τὸν Θεό του νὰ μὴ τὸν προσκυνᾷ;
 κερζὰ νὰ μὴν ἀνάδουν, νὰ μὴ κτυποῦν καμπάνες,
 καί νὰ μὴ μὰς φωτίζουν ἀστέρια γαλανά;

Κί' ἀφοῦ ἐπορνευθῇσαν ὅλα τ' ἀγνά μας ἦθη
 καί τίποτα 'στὸν τόπο δὲν ἔμεινε σωστό,
 ἀφοῦ ὁ κάθε νόμος ἐδῶ κατεπατήθη,
 ζητοῦν νὰ ξεθυμάνουν κί' ἀπάνω 'στὸ Χριστό.

Διορθωθῆτε πρῶτα ἐσεῖς οἱ καλογέροι,
 ποὺ ὁ Χριστὸς σὰς ἔχει τῆς ἐκκλησιᾶς του στύλους·
 ἄς παστρευθῇ ἐκεῖνο τὸ ὑπαρὸ σας χέρι,
 καί τὰ μαργαριτάρια μὴ δρίχνετε 'στοὺς σκύλους.

Ἄς μὴν καταλερώνῃ τὴν ἐκκλησιὰ ὁ κληρὸς,
 'στὸ μαῦρο του τὸ ῥάσο ὀλίγη τιμὴ ἄς δώσῃ,
 κί' ἂν τοῦ Ἐπιταφίου δὲν γίνεται ὁ γύρος,
 κανεῖς, θαρρῶ, μετὰ τοῦτο πὼς δὲν βάλῃ γινῶσι.

Κί' ἀφοῦ χαλᾷ ὁ κόσμος γιὰ ψευτοδασιληγάδες,
 δταν γιὰ συμφορὰ μας καθίζουνε 'στὸ θρόνο,
 ἀφήσετε καμπόσαις νὰ καίωνται λαμπάδες.
 Ὁ τοῦ κόσμου τὸν σωτήρα μία φορὰ τὸ χρόνο.